

Михайло Пацурківський:

«Мій принцип – ніколи не обливати брудом своїх опонентів»

- Михайле Аркадійовичу, хотілося б почати нашу розмову з того, аби ви коротко розповіли читачам свою біографію. Де народилися, навчалися, працювали?

- Я народився, виріс і донині проживаю в Костополі. Тому тут для мене все дороге і близьке. Навчався у міській школі №1 ім. Т.Г.Шевченка, по закінченні якої став працювати слюсарем механічно-збиральних робіт на заводі «Будінструмент». У 1993 році закінчив Київський індустріально-педагогічний коледж за спеціальністю «Технологія зварювального виробництва». Маю кваліфікацію техника-технолога та майстра виробничого навчання. Пізніше вступив на навчання до Рівненського державного гуманітарного університету на спеціальність «Педагогіка і методика середньої освіти. Історія». У 2004 році закінчив цей навчальний заклад і отримав диплом вчителя історії і правознавства. У різний час працював майстром виробничого навчання Костопільського СПТУ-14, інженером по спецроботі, цивільній обороні та пожежній безпеці Центру електрозв'язку №4 Рівненської дирекції УДПЕЗ «Укртелеком», головним спеціалістом відділу з питань фізичної культури і спорту РДА, спеціалістом міської ради, заступником директора з навчально-виховної роботи Костопільського будівельно-технологічного технікуму НУВГП, директором КП «Костопільські районні мережі» районної ради.

- Із сказаного вами видно, що ви і виробничник, і педагог. А щаблі кар'єрного росту від простого слюсаря до керівника підприємства свідчать про те, що маєте твердий характер, володієте високою працелюбністю та неабиякими організаторськими здібностями. Втім, розповідаючи власну біографію, чомусь скромно оминули період своєї служби в Афганістані, як і той факт, що були єдиним сином тодішніх впливових керівників Костопільського району, хто брав участь у тій кровопролитній війні?

побратимів.

Чотири роки тому мене знову було обрано головою районної організації ветеранської спілки. Приємно те, що до нас звернулися учасники бойових дій у зоні АТО Андрій Ропчук, Андрій Капалун, Віталій Левчук, Олександр Максимчук, Тарас Кочеровець з пропозицією про приєднання сьогоднішніх учасників бойових дій до нашої організації. Ми разом обговорили цю тему і дійшли думки, що нам нема чого ділити. У всіх нас одні й ті ж проблеми, які разом буде легше вирішувати. Тому й об'єдналися в одну спілку.

Хочу зауважити, що всю свою роботу проводимо відкрито. На засіданні правління озвучуємо наші проблемні питання і плануємо шляхи їх вирішення. Ми тісно співпрацюємо з волонтерським центром «Воля». Член нашої організації, учасник АТО Віталій Левчук входить до координаційної ради з питань ветеранів Рівненщини. Приємно, що з нами рахуються в області. Свідченням цього є хоча б те, що на базі нашої організації відбулося два засідання цієї координаційної ради.

По мірі можливості намагаємося підтримувати учасників бойових дій. Особливу увагу звертаємо на тих, хто потребує вартісного операційного втручання. Так, зокрема, нашими спільцями було зібрано кошти на операцію для учасника бойових дій на Сході Ігоря Басюка. В полі нашого зору і сім'ї загиблих учасників

були визнання не лише на Рівненщині, а й у Західній Україні. Саме в той час Костопіль став першим містом в Україні, де було проведено дитячий турнір дворових команд з футболу. Під кінець тодішньої каденції вніс пропозицію встановити у кожному дворі по тенісному столу та баскетбольні щити з кільцями. Також спільно з міською радою та обласною федерацією боксу вперше в місті Костопіль організував проведення міжнародної зустрічі між командами України та Алжиру.

Я завжди вважав і нині вважаю, що депутатський мандат – не папірець для власних привілеїв, а насамперед, доручення громади на її захист та розвиток. Від депутатської діяльності лише тоді буде користь, коли народні обранці дбатимуть про інтереси виборців, а не про власні або ж партійні амбіції. Тому я завжди підтримую здоровий глузд, а не піар. Не в моїх правилах «світитися» своєю депутатською діяльністю або ж добротинністю в соціальних мережах, як це стало модно нині. Мені неважливо, до якої політичної сили належить той чи інший депутат. Важливим є його ділові якості і бажання працювати на користь людей і громади. Приємно, що районна рада нинішнього скликання не була аж надто заполітизованою і нам з депутатами-колегами вдавалося знайти порозуміння. Завдяки цьому не було перетягування «ковдри» на себе, через що вдалося вирішити багато важливих справ з користю для Костопільського району. Це стосується будівництва та ремонту наших шкіл, ремонту медичних закладів, реконструкції стадіону та будівництва басейну в Костополі. Вважаю своєю конкретною справою й те, що з моєї подачі в Костопільському районі почали замінювати застарілі водонапірні башти Рожновського на водопровідні станції. А про те, скільки допоміг коштами зі свого депутатського фонду на лікування або ж подолання стихійних лих, вважаю озвучувати не зовсім коректно. Ті, хто зверталися до мене за допомогою, про це знають.

- Ви потрапили в районну раду від Народного Руху України. Я зверну увагу на те, що ваші партійці є активними учасниками заходів із вшанування борців за незалежність України. Розкажіть про це детальніше.

- Сьогодні, крім мене, Народний Рух України в Костопільській районній раді представляють депутати Анатолій Наумець та Володимир Максимов. Усі ми разом з головою районної організації Андрієм Ткачуком, міськими депутатами Андрієм Мельником, Віталієм Кошелевим, Інною Ярмольчук, Юрієм Чижовим та нашими активістами робимо добрі справи з вшанування борців за волю України, допомагаємо людям. Уже

- Без особливої потреби намагаюся чим поменше піднімати тему своєї армійської служби, бо там, де випало служити, нічого доброго не було. В Афганістан потрапив на початку осені 1987 року. Служити довелося в найпівденнішій точці тієї країни – провінції Лашкаргах. Там стояв гарнізон, до якого входили 70-й десантно-штурмовий батальйон, артилерійська батарея, взвод установок залпового вогню «Град», батарея десантних 120-міліметрових гармат Д-30, танковий та розвідувальний взводи і наш вертолітний загін.

І до сьогодні згадую несамовиту спеку. Вітку о 10-й годині ранку в тіні було вже 50 градусів. Вода – привозна. Як тільки привезуть бочку, одразу ж хлорку туди сипають. За час служби довелося багато разів вилітати разом зі своїми побратимами на допомогу нашим бійцям та доправляти вбитих і поранених до місць призначення.

- Після служби ви тривалий час очолювали районну організацію Української спілки ветеранів Афганістану. 2016 року знову повернулися на цю посаду. Розкажіть, що це за робота?

- Перш за все хочу наголосити на тому, що Українська спілка ветеранів Афганістану – це громадська організація. Її створено з метою захисту прав воїнів-«афганців». Мені випало очолювати районну організацію протягом 1996 - 2004 років. Найголовнішим своїм надбанням вважаю те, що за підтримки районної влади вдалося звести в Костополі будинок для тих, хто проходив службу в Афганістані. Крім того, ми систематично допомагали сім'ям загиблих та померлих наших

бойових дій в Афганістані та Донбасі. Усі вони потребують моральної підтримки та спілкування. Ми вже традиційно перед новорічними святами навідуємося до них з новорічними подарунками. Не можу оминати увагою той факт, що Костопільська організація Української спілки ветеранів Афганістану та учасників бойових дій АТО/ООС підтримує тісні зв'язки з побратимами з інших міст України. Завдяки цьому гостями нашого міста були вокально-інструментальні ансамблі учасників бойових дій «Долг» з міста Тернопіль та «Ташакор» з Білої Церкви. Під час відзначення 30-ї річниці виведення військ з Афганістану в нашому заході брали участь артисти Рівненської філармонії.

Не так давно за сприяння районної ради, яка затвердила програму підтримки нашої організації і надала кошти на встановлення та впорядкування пам'ятників і пам'ятних знаків загиблим учасникам бойових дій, було реконструйовано пам'ятники загиблим воїнам-«афганцям» Ігорю Мартинюку в селі Кам'яна Гора, Валентину Жданюку у Золотоліні та встановлено новий пам'ятний знак пропавшому безвісти Миколі Банацькому у Великій Любаші. Також мої колеги-депутати одногослосно підтримали наше звернення і, відповідно до районної Програми підтримки книговидання, було випущено документальну книгу «Гаряча кров афганської війни». Вона є єдиною в нашій області, до якої увійшли спогади учасників тієї війни з Костопільського та Березнівського районів. На цьому не зупиняємося і вже найближчим часом за нашого сприяння має побачити світ книга «Монологи про війну», в якій наші земляки – учасники бойових дій на Сході України – відверто розповідають про нову трагічну сторінку в новітній історії України.

- Підтримка районної ради свідчить про вашу депутатську активність, чи не так? Мені відомо, що ця ноша для вас є звичною, адже у свій час вже пройшли депутатську школу в Костопільській міській раді. Скажіть, що за цей час вдалося зробити?

- Так, у 2002-2006 роках я був депутатом міської ради. Тоді свої зусилля направляв на покращення дитячого та молодіжного дозвілля, а також на розвиток фізкультурно-спортивного руху в нашому місті. Зокрема, безпосередньо був причетний до створення спортивно-туристичного клубу «Пілігрим» та спортивно-оздоровчого клубу з греко-римської боротьби «Чемпіон». Завжди виступав за підтримку баскетбольного клубу «Меридіан». Усі ці клуби за короткий час свого існування здо-

бували учасниками патріотичних заходів у Гутвині, на Козацьких могилах під Берестечком, щороку відновуємо пам'ять Героя України, ініціатора проголошення Декларації про державний суверенітет України В'ячеслава Чорновола.

- А чи достатньо часу депутат Михайло Пацурківський приділяє своїй сім'ї?

- Сім'я для мене святе, бо якщо вдома все добре, то й

будь-яка робота вдається. У нашій сім'ї є гарна традиція виїжджати разом на рибалку на ставки. Любимо сім'єю відпочивати в Карпатах та на морі в Україні. Нинішнього літа почали ближче знайомитися з туристичною Рівненщиною і всі разом вже побували в мальовничому селі Хотин Березнівського району та у «Тунелі коханья» в Клевані. Я постійно турбуюся про своїх дітей, цікавлюся їхніми справами.

- Михайле Аркадійовичу, попереду усіх нас чекають місцеві вибори. Скажіть відверто, брати-метете в них участь?

- Відповідаю відверто: так, братиму! Запитаєте, чому? Тому, що звик щось хороше робити людям і вірю у свої сили.

Зважаючи на те, як брудно розпочався виборчий процес у Костополі, хочу звернутися до всіх учасників виборчої кампанії з проханням, аби з гідністю пройшли це випробування. Щодо себе особисто, скажу, що мій принцип – не обливати брудом своїх опонентів – залишатиметься незмінним і цього разу. На моє переконання, людина, яка має бажання працювати в раді та вирішувати проблеми людей, під час виборчого марафону вестиме себе виважено та спокійно, не вдаватиметься до брудних технологій. Адже депутатська робота – це насамперед велика відповідальність, за яку мало хто дякуватиме. Усім нам сьогодні потрібні не чвари, а єдність та злагода, бо лише так можна навести лад у нашій державі.

Спілкувався Олександр НИКОНЧУК